

# РЕШЕНИЕ

№ 997

гр. София, 18.02.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,**  
в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Антони Йорданов**

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7560** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Я. Д. Ц. срещу отказ за предоставяне на достъп до обществена информация на изпълнителния директор на [фирма], обективиран в Писмо № М-530/24.06.2020г.

В жалбата се твърди, че оспореното писмо е незаконосъобразно издадено. По същество се сочи, че [фирма] е задължен субект по ЗДОИ и следва да отговори на подаденото заявление. В този смисъл моли за отмяна на отказа и за връщане на делото като преписка със задължителни указания на [фирма]. Претендират се разноси, за които е приложен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът – изпълнителен директор на [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорва на жалбата и моли съда ад се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, прие следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по подадено от Я. Д. Ц. искане за предоставяне на информация до Столична община с вх. № СОА20-ЕВ01-370/08.06.2020г., свързана с реализация на проект, на база на който ще има икономия на природен газ, респ. понижаване на цената на топлинната енергия.

С писмо изх. № СОА20-ЕВ01-370/1/22.06.2020г. по реда на чл. 32, ал. 1 от ЗДОИ заявлението е препратено на [фирма]. В срока за произнасяне е постановено оспорването в настоящето производство писмо, с което на заявителя е отговорено, че [фирма] не е задължен субект по ЗДОИ, както и че исканата информация не е обществена по смисъла на закона.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи.

Жалбата е допустима. Подадена е в законоустановения преклузивен срок от лице с правен интерес да оспорва, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна при съобразяване на следното:

Оспорваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила като спор между страните по тези въпроси няма.

Актът обаче противоречи на материалноправните разпоредби.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Според чл.9, ал.1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10/, а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11/. Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им /чл.12, ал.1 и ал.2/, а достъпът до официална информация извън случаите по ал.1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл.13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал.2 и отчитане на хипотезите по ал.4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

Субектите, задължени за предоставянето на обществена информация, са посочени в чл.3 от закона. Според ал.1 това са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. Ал.2 изрично предвижда, че разпоредбите на ЗДОИ се прилагат и за достъпа до информацията, създавана и съхранявана от 1. публичноправни субекти, различни от тези по ал.1, включително публичноправните организации; 2. физически и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми.

Според § 1, т.4 ДР ЗДОИ "Публичноправна организация" е юридическо лице, за което е изпълнено някое от следните условия:

а) повече от половината от приходите му за предходната бюджетна година се финансират от държавния бюджет, от бюджетите на държавното обществено осигуряване или на Националната здравноосигурителна каса, от общинските бюджети или от възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/;

б) повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 ЗОП;

в) обект е на управленски контрол от страна на възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 ЗОП; управленски контрол е налице, когато едно лице може по какъвто и да е начин да упражнява доминиращо влияние върху дейността на друго лице.

Възложители по чл.5, ал.2, т.1 – 14 ЗОП са: 1. президентът на Република България; 2. председателят на Народното събрание; 3. министър-председателят; 4. министрите; 5. омбудсманът на Република България; 6. управителят на Българската народна банка; 7. председателят на Конституционния съд на Република България, административните ръководители на органите на съдебна власт, които управляват самостоятелни бюджети, както и административните ръководители на прокуратурите в страната; 8. областните управители; 9. кметовете на общини, на райони, на кметства, както и кметските наместници, когато са разпоредители с бюджет; 10. председателите на държавните агенции; 11. председателите на държавните комисии; 12. изпълнителните директори на изпълнителните агенции; 13. ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, включително обособени структури на органите на изпълнителната власт, когато са юридически лица и разпоредители с бюджет; 14. представляващите публичноправните организации.

Според § 2, т.43 ДР ЗОП "Публичноправна организация" е юридическо лице, за което са изпълнени следните условия:

а) създадено е с конкретната цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер;

б) финансирано е с повече от 50 на сто от държавни, териториални или местни органи или от други публичноправни организации, или е обект на управленски контрол от страна на тези органи; или има управителен или надзорен орган, повечето от половината от членовете на който са назначени от публичен възложител по чл.5, ал.2, т.1 - 14.

Видно от Устава на [фирма] 100% от капитала на предприятието са собственост на Столична община. В този см. изпълнителният директор на [фирма] се явява възложител на обществени поръчки по см. на чл.5, ал.2, т.14 ЗОП по арг. от разпоредбата на § 2, т.43, б. "б" ДР ЗОП. Съответно [фирма] се явява публичноправна организация по см. на § 1, т.4, б. "в" ДР ЗДОИ и задължен субект по см. на чл.3, ал.2, т.1 ЗДОИ.

Следователно по искането се дължи произнасяне, доколкото ЗДОИ не предвижда непроизнасянето в срок за законосъобразно развитие на административната процедура. Оспровацият е депозирал такава за предоставяне на информация до Столична община. Искана е информация за проект, касаещ понижаването на цената на топлоенергията. Както се спомена по-горе заявлението е препратено на [фирма] по компетентност. Отношението на дружеството към търсената информация е ирелевантно. Дали същата се създава, съхранява или притежава от [фирма] е предмет на изследване в спора по същество, за който обаче трябва да има задължително произнасяне по чл. 28, ал. 2, чл. 31, ал. 3-5, чл. 33 или чл. 37 от ЗДОИ, в което да се изложат съответните мотиви, които в случая са крайно недостатъчни, и води до извода за липса на такива. Не е достатъчно единствено и само да се посочи, че искана информация не е обществена.

Исканата информация има характера на обществена такава по см. на чл.2, ал.1 ЗДОИ

– свързана е с обществения живот и ще даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Т.е. информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава сочената от закона специална цел.

Съдът счита, че търсената със заявлението информация засяга обществения живот в страната. Видно от Устава на [фирма] в предмета на дейност на дружеството се включват производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на електрическа и топлинна енергия, дейности по третиране на отпадъци и други дейности, обслужващи основните дейности. [фирма] продава топлинна енергия за битови/стопански нужди на клиенти/потребители в [населено място] съгласно одобрени от КЕВР общи условия. Разработването на планове за икономия и понижаване на цените безспорно представлява информация, която е от значение за обществото и ще даде възможност на заявителя да си създаде собствено мнение за дейността на задължения субект. Търсената информация има характер на служебна обществена информация, тъй като се събира, създава и съхранява по повод дейността на задължения субект. Предвид това е налице и надделяващ обществен интерес по см. на § 1, т.6 вр. т.5, б.“а“, „б“, „в“ и „г“ ДР ЗДОИ, доколкото се касае за предприятие, чийто капитал е със 100% общинско участие.

Предвид гореизложеното съдът намира жалбата за основателна. Делото като преписка следва да се върне на [фирма] за ново произнасяне.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноски в размер на 510 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса по оспорването и 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, своевременно поискани и доказани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав:

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ за предоставяне на достъп до обществена информация на изпълнителния директор на [фирма], обективиран в Писмо № М-530/24.06.2020г.

ВРЪЩА делото като преписка на [фирма] за произнасяне съобразно задължителните указания на съда за тълкуване и прилагане на закона, за което определя 14-дневен срок от получаване на съобщението.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Я. Д. Ц. сумата от 510 (петстотин и десет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: